

Pleje. Det vilde derfor være meget beklageligt, om nu hele Sagen skulde strande blot for nogle Løfters Skyld. Den højtærede Kultusminister mener jo ikke godt at kunne binde sig til eller afgive et bestemt Løfte om, at bygge 600 Pladser for de 1 $\frac{1}{4}$ Million Kr. Ja, det er jo ikke saarart at binde sig, men den højtærede Minister udtalte jo tillige, at han ansaa sig forpligtet til at bygge 600 Pladser, og at han mente, at Pengene skulde nok slaa til. De Anstalter, som der her er Tale om, ere jo en selvejende Institution. Den Gang det skulde slaas fast i Loven, at der skulde være 600 Pladser, og at Byggesummen ikke maatte overstige 1,250,000 Kr., var jeg bange for, at dette skulde skade Lovens Fremme. Jeg spurgte derfor Forstanderen, Hr. Professor Keller, om han troede at kunne bygge for denne Sum, og det sagde han ja til. Dette Ja stoler jeg paa, og derfor kan jeg stemme for Lovforslaget, som det er. Jeg vil anbefale, at vi, selv om der er kommen saadanne Uoverensstemmelser frem her, søge med god Vilje at faa Loven gennemført, inden vi skilles, altsaa i Aar. Jeg har taget Ordet for at lægge de ærede Medlemmer paa Sinde, hvor vigtig Sagen er, og at vi maa søge at faa den gennemført nu.

N. I. Jensen : Der er falden en Bemærkning — ja mere end en — om, at denne Sag rimeligvis havde faaet en for hastig Afgørelse fra Udvalgets Side. Der kan være noget heri, det har virkelig været meget vanskeligt for Udvalget saa hurtigt at komme til en Afgørelse af denne Sag, og vi havde ganske vist ikke ventet at komme til en Afgørelse paa den Maade, som sket er. Vi mente vel fra Begyndelsen af, at det forelaa for Udvalget at tage under Overvejelse, hvilken Plads der baade i den ene og den anden Henseende var heldigst for Opførelsen af denne Anstalt. Vi have derfor behandlet dette Spørgsmaal, saaledes, som dette Spørgsmaal kunde behandles efter disse højest mærkelige Oplysninger, som forelaa for Udvalget. Efter at vi saa imidlertid havde forhandlet dette Spørgsmaal en Tid, og efter at det var blevet drøftet fra forskellige Sider baade her i Salen og i Udvalget, saa kommer her endelig Afslutningen paa denne Forhandling paa den Maade, at der bliver forelagt Udvalget Oplysninger om, at dersom vi vælge et andet Sted end det, som Direktionens Formand vil have, saa vil han gaa ud af hele denne Virksomhed. Vi have nu tidligere hørt, at dersom denne Sag ikke

blev afgjort nu, vilde dette maaske medføre, ikke alene at alle disse mange Ansøgere om at komme paa Anstalterne bleve afviste, men ogsaa — dette er gentagne Gange udtalt af Professor Keller — at muligvis flere af dem, som nu ere paa Anstalterne vilde blive bortviste, fordi man ikke vil kunne skaffe Plads til dem. Der er derved blevet lagt en saa alvorlig Presion paa Udvalget, at vi af Hensyn dertil ikke kunde andet end slaa en Streg over Spørgsmaalet om Beliggenheden, altsaa have maattet gaa derhen, hvor Direktionen har udpeget Pladsen, og saa alene tage Hensyn til det finansielle Spørgsmaal. Jeg tror, at Udvalget fortjener Paaskønnelse for den Resignation, det i saa Henseende har vist, idet det derved har lagt for Dagen, at det alene har taget Hensyn til denne Institution og dens Udvikling og givet Afkald paa mange Spørgsmaal, særlig Stedspørgsmaal, som vi mente at have Krav paa at afgøre. Jeg vil imidlertid hertil føje, at vi nu have faaet et Eksempel paa, hvorledes en selvejende Institution ser ud, og i hvilket Forhold en selvejende Institution kommer til at staa til Lovgivningsmagten, nemlig det, at en selvejende Institution selv vil raade for alt, saaledes at Lovgivningsmagten kun har at bevilge saa mange Penge, som Institutionen har Brug for. Jeg antager, at vi ved den Forhandling, som her er ført, have faaet en levende Forstaaelse af, hvad en selvejende Institution er, og jeg antager, at hvorledes det end vil gaa her med denne Sag, saa ville vi nu have en Følelse af, at vi ikke skulle have altfor mange af denne Slags Institutioner. Jeg ønsker ikke, at denne Sag skal strande nu, da den er kommen saa vidt, navnlig fordi dette efter de Udtalelser, som ere komne frem, vil medføre en Fare for, at flere af de Alumner, som nu ere paa disse Anstalter, kunne blive bortviste. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Pengene og om de kunne slaa til eller ej, saa er Forholdet jo det, at Rigsdagen nu gaar med til at bevilge disse Penge, og saa faa Anstalterne sørge for, at de komme til at strække til til saa mange Alumner, som det er bestemt. Strække de ikke til, ja, saa faar Institutionen jo se sig om efter, hvor den skal faa de manglende Penge fra. Jeg ved ikke andet Raad i dette Tilfælde. Det er jo ganske vist et Alternativ, som det ikke er videre behageligt at staa overfor, men vi maa jo siden se, hvorledes Ministeriet nu udfører den Plan, som her er lagt, og hvorledes det i det hele udfører Lovforslagets Bestem-